

вора духъ? Тѣа ны содрѣжаватъ и на она свѣтъ; Тѣа растатъ въ дѣритѣ наши на Негото, и ны вѣсѣлатъ сосѣз благоуханіе вѣчно; защото са дѣржатъ отъ дѣшата и са причастѣватъ отъ естество то нѣино; въ тѣа кости са искѣшеніата, които ги нын обораваме, и грѣхове тѣ, които са омыватъ съ покаяніето. Дойди, дойди не гѣби ни една минѣта повечѣ, приготи са за голѣмо и страшно патѣваніе отъ тѣмнота на свѣтлина, отъ колѣхнованіе на блаженство, отъ неокѣзданіе на вѣзмертіе! Днѣсь е дѣна Господѣнь, дѣнь, който го нын имаме въ молебнѣте наши. Нын обыкновенно са сокираме ношемъ; но едни отъ насъ начѣха да са сокиратъ отъ сѣга. О каква радостъ! какво торжество ще вѣде за насъ, ако можеме да приведемѣ въ двора едина овца заблѣждѣна!“

Япекидъ, комѣто сѣрдцето, бѣше естѣвенно чисто полѣчи едно неизказанно дѣрзновеніе въ дѣхъ Олинтѣвъ за обрацаніе; който дѣхъ даваше своето блаженство въ блаженство и на дѣрѣгитѣ, и който въ своето голѣмо чѣловѣколюбіе трѣсѣше насакадѣ дѣрѣжина за вѣзмертіе. И така Япекидъ позна сѣбе си поклатѣнь, оумилѣнь и поробѣнь. Освѣнь това тѣй не бѣше въ состоаніе сосѣз мѣсала си да остане самъ. Постаѣ любѣпытството са соедни и съ дѣрѣгитѣ